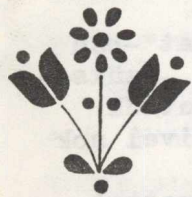

Üzenet

a venezuelai magyar
evangéliumi keresztyénekhez

Magyarságunk bennünket összekapcsol. Minket nem szavak, nem jelszavak, nem jelvények, nem mivoltunknak mesterséges üres definíciói kapcsolnak össze, hanem nemzedékek öntudata, akarata és hagyományai.

Mi az, hogy magyar? Magyar minden, amit mi, apáink és ősünk egyaránt magyarnak éreztünk és magyarnak tudunk. Magyar minden, amire mint magyarok emlékszünk, magyar minden, amiért és ami által egymáshoz kapcsolódunk, egymásért érzünk, egymást testvérünknek valljuk.

Ez kovácsolt minket nemzetté vándorlásainkban, honfoglalásunkban, államalapításunkban és államunk további tökéletesítésében. Európának ezen a részén, itt a Duna-medencében mi voltunk az államformálásnak és nemzetformálásnak kovásza és hozzáteszem, mindkettőnek önzetlen formában. Századokon át segítettük Európát építeni. Hangsúlyozom: építeni, mert nemcsak védtük Európát, hanem építettük is a magunk tudásával s a magunk tehetségével. A puszták fiának távolról hozott politikai készségével, erős akaratával és azzal a sokoldalú tehetséggel, amelyet fiainkban magunkénak vallhatunk. Ma ebben a megnagyobbodott és mégis szűké lett világban, amely itt körülöttünk forr és új életformát keres, ebben az új világban segítünk Európa helyett immár világot építeni, mindenütt, ahol magyar áll és magyar él.

Mi magyarok kötelességet teljesítünk ott ahol állunk mindenfelé, jószágot jószággal, hívséget hívséggel fizetünk, ahol olyanra találunk! Magyarok vagyunk!

Teleki Pál (1938)

XLII. évfolyam
1993. 4. szám

I S M E R T E T É S

Sajnálattal kell most már hivatalosan is közölnünk, hogy lelkészünk ez év október végével véglegesen visszatér Magyarországra. Ft. dr. Bodrog Miklós ezt az elhatározását már írásban is a presbitérium tudomására hozta, és ezt mind az IELV-nek, mind pedig a Feltámadás Egyházi Közösségnek is jelentettük.

Lelkészünk döntésének az okait már abban a "Nyilatkozat"-ban közölte, melyet az Üzenet legutóbbi számában olvashattak. Szükségesnek tartjuk ezt még két ponttal kiegészíteni, és szeretnénk volna ezeket a "Nyilatkozat"-tal egyidejűleg közölni, amivel sok félreértést elkerülhettünk volna.

További steril viták helyett csak a következő két idézettel egészítjük ki lelkészünk ismertetését.

Az egyik egy bekezdés abból a levélből, melyet 1992 januárjában intéztünk az óhazai egyházi hatóságokhoz, mely annak a bizonyos hirdetésnek az alapjául kellett volna, hogy szolgáljon:

"A hosszú és költséges utazás miatt háromévi szerződést kell, hogy kössünk. A három év lejártával, hosszabbítás esetén, egy magyarországi út költségeit is vállaljuk /ez persze a rendszeres évi szabadságon felül/."

Azokkal a tárgyalásokkal kapcsolatban, melyekben megkíséreltünk egy áthidaló megoldást találni, részletezésekkel nem terhelve a figyelmet, a legutóbbi lelkészi jelentés néhány sorát idézzük, melyben lelkészünk a következőket írta: "Egyértelműen értékeljük azoknak a presbitereknek a fáradozását, akik marasztásunk végett felajánlották, hogy háromévesre tervezett itteni szolgálatunk idejére egy alkalommal hazalátogatási lehetőséget biztosítanak nekünk magánforrásból. Ez nekünk csak félmegoldás lett volna, ezért nem fogadhattuk el, amit az akkor jelenlevők, sajnálattal bár, tudomásul vettek."

Szeretnénk még mindehhez hozzáfűzni, hogy minden sajnálatos nézeteltérés mellett továbbra is a legnagyobb tiszteletben és megbecsülésben tartjuk lelkészünket, és mélyen sajnáljuk, hogy az, amit mi több, mint "fele út"-nak véltünk, nem bizonyult számára elfogadhatónak.

Vladár Pál
gondnok

A HALLGATÁS MÖGÖTT

Egy névtelen levelét idéz Dr. Gyökössy Endre ref. lelkész, kutató professzor egy 1975. évi igehirdetésében:

"Kérem, nagyon kérem, hallja meg, amit nem tudok kimondani. Ne engedje, hogy egykedvűre merevített arcizmaimmal vagy különböző maszkjaimmal, amelyet félek letenni, becsapjam. Egyik se én vagyok. Az Isten szerelmére, ne hagyja, hogy becsapjam velük. Szüntelenül és görcsösen mosolygok és magabiztosan viselkedem, mintha senkire sem volna szükségem - nagyon kérem, el ne higgye, ez is csak szerep. Valójában zavart, félnék és magányos vagyok, de titkolom. Ha valódi énemre gondolok, pánikba esem, s közben attól félek, ezt észre is veszik rajtam. Ezért újabb és újabb szerepeket játszom, a magabiztost, a bátort, a szókimondót, hogy becsapjam a kutató tekinteteket, rá ne jöjjenek, ki vagyok valójában. Bár tudom, csak az tudna segíteni rajtam, aki annak ismerne fel, aki valójában vagyok, és mégis szóbaállna velem, elfogadna, és egy kicsit szeretne is. És azt mondaná: azért mégis érek valamit. Csak ilyen valaki tudna segíteni rajtam.

Magamtól soha el nem árulom senkinek, ki vagyok valójában, mert nem merem. Félek, iszonyatosan félek, hogy akkor elfordulnának tőlem, lenéznének, kinevetnének, vagy - rettenetes volna - sajnálnának, és valaki bátorítón megveregetné a vállam. Ebbe belepusztulnék.

Öntől is félek, hogy rájön, ki vagyok, hogy szerepeim mögött reszkető kisgyerek vagyok, azért is beszélek olyan sokat zagyvaságokat, vihorászok és összehordok hetet-havat, hogy meg ne hallják a félelemtől üvöltő kisgyereket bennem.

Az Isten szerelmére kérem, ne arra figyeljen, amit fecsegek, hanem arra, amiről hallgatok. Hallja meg, amit mondani szeretnék, de nem merem kimondani. Higgye el, gyűlölöm ezt a bujócskát, megvetem magam érte, és utálok szerepeimet. Valódi önmagam szeretnék lenni: igaz, természetes, egyszerű. De magamtól ez sem telik. Segítenie kell. Kérem, nyújtsa ki felém a kezét, akkor is, ha félek, pontosan attól félek, hogy egyszer kinyújtja felém a kezét. Mégis, tegye meg. Egyetlen biztató mosolyától szárnyak nőnének a szívemen. Szeretném, ha tudná, milyen fontos ez számomra, mert érzem, embert tudna belőlem csinálni. Önmagamhoz tudna segíteni, kérem, tegye meg. Én szeretném, minden reményem, hogy ön is szeretné, és részt tud ütni befalazott önmagamon, magam köré épített szerepeimen, amely mögött reszketve élek. Ön meg tudna szabadítani félelmeimből, bizonytalanságaimból, magányaimból. Kérem, vegyen észre.

De előre meg kell mondanom, nem lesz könnyű dolga, mert kétségbeesetten védekezni fogok. Minél közelebb jön hozzám, annál vesztettebbül tiltakozom majd közeledése ellen. Mert ez a védekezési reflex kialakult már bennem, szokásommá vált, hogy éppen azt nem engedem, amiért egész bensőm üvölt. Egyetlen reményem, hogy az ön szeretete erősebb, mint az én védekezésem. Az Isten szerelmére kérem, törjön át önvédelmemen és harapásaimon. Nagyon kérem, közben vigyázzon is rám, mert bennem egy kétségbeesett, védtelen kisgyerek sír, rúg és harap.

Azt kérdi, ki vagyok? Valaki, akit jól ismer. Én a mindenki vagyok."

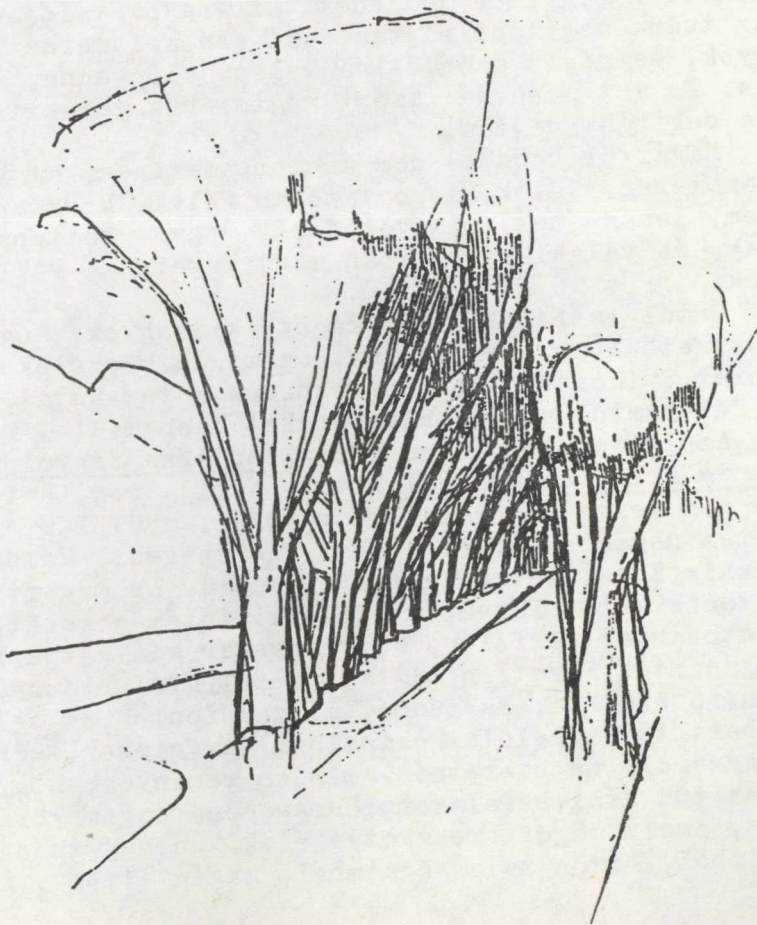
Lévayné Tar Pálma

FOHÁSZ

Ne légy oly végtelen
s ijesztően messze,
csak lelkem szentélyében
fénylő örökmécses.

Fárasztó már köveken
botladozva járni;
szédítő csúcsokról
mélybe tekinteni,
meredő ormoktól
visszarettenni...

Mennyire vágnék már
anyag súlya nélkül,
mint fészkére tért madár
nyitott tenyeredben
végre megpihenni.

PSALMUS HUNGARICUS

Kecskemét a török veszedelem idején - 1541 és 1686 között - hódoltsági terület volt, ám lakói közös felelősségű, a bajban egybekovácsolódott, ahogy mondogatták: "keresztényen republikában" éltek. A város főbírája, prédikátora 1561-ben vetette papírra az 55. zsoltár átköltését. A mű szenvedélyes, igazságkereső hangja megragadta Kecskemét másik nagy szülöttjét, Kodály Zoltánt, aki annak szövegére komponálta monumentális kórusművét, a PSALMUS HUNGARICUST. A megrázó erejű alkotást hét évtizeddel ezelőtt, 1923-ban mutatták be.

Mikoron Dávid nagy búsultában,
Baráti miatt volna bánatban,
Panaszolkodván nagy haragjában,
Ilyen könyörgést kezdte ő magában:

Istenem, Uram, kérlek tégedet:
Fordítsad reám szent szemeidet;
Nagy szükségemben ne hagyj engemet,
Mert megemészti nagy bánat szívemet.

Csak sírok-rívok nagy nyavalyámban,
Elfogyatkoztam gondolatimban,
Megkeşeredtem nagy búsultomban,
Ellenségimre való haragomban.

Hogyha énnékem szárnyam lett volna,
Mint a galamb, elrepültem volna;
Hogyha az Isten engedte volna,
Innét én régen elfutottam volna.

Akarok inkább pusztában laknom,
Vadon erdőben széjjel bujdosnom,
Hogynem mint azok között lakoznom,
Kik igazságot nem hagynak szólanom.

Egész e város rakva haraggal,
Egymásra való nagy bosszúsággal;
Elhíresedett a gonoszsággal,
Hozzá fogható nincs en álnoksággal.

Gyakorta köztük gyűlések vannak;
Özvegyek, árvák nagy bosszút vallnak.
Isten szavával ők nem gondolnak,
Mert jószágukban felfuvalkodtanak.

Én pedig, Uram, hozzád kiáltok,
Reggel és délbe s estve könyörgök;
Megszabadulást tetőled várok,
Az ellenségtől, mert én igen félek.

Te azért, lelkem, gondolatodat,
Istenbe vessed bizodalmaidat;
Rólad elvész minden terhedet
És meghallgatja te könyörgésedet.

Igaz vagy, Urám, ítéletedben:
A vérszopókat ő idejükben
Te meg nem áldod szerencsésükben;
Hosszú életük nem lesz en a földön.

Az igazakat te mind megtartod,
A kegyeseket megoltalmazod,
A szegényeket felmagasztalod,
A kevélyeket aláhajigálad.

Ha egy kevésse megkeserítéd,
Az égő tűzbe el-bétaszítod:
Nagy hamarsággal onnét kivonszod,
Nagy tisztességre ismét felemeled.

Szent Dávid írta a Zsoltárcsönyvben
Ötvenötödik dicséretében,
Melyből a hívők, keserúségben,
Vigasztalásért szerzik így versekben.

m *Kodály Zoltán*

Mi-ko-ron Dá-vid nagy bú-sul-tá-ban,

Ba-rá-ti mi-att vol-na bá-nat-ban,

Pa-na-szol-kod-ván nagy ha-rag-já-ban,

I-lyen kö-nyör-gést kez-de ő ma-gá-ban:

SZEMben lakó
szálkát keres
GERENDA

"Miért nézed a szálkát atyádfia szemében, a magad szemében pedig miért nem veszed észre még a gerendát sem?"

Mt 7,3

Apróhirdetésnek szokatlan ugyan a keretes pár szó, de naponta számtalanszor fellobanó emberi alapindulatot fejez ki. Például: valaki rendkívül érzékeny, semmiségektől is megbántva érzi magát, ugyanakkor "szívből utálja" a sértődékenyeket. Másokban undorodik attól, amit önmagában világért sem fedezne föl - hiszen az szep-
lő lenne az "önarcképén". Mást esetleg a nyílt önzés vagy más hiba, bűn háborít föl módfelett, közelebbi ismerői azonban összenéznek, mert számukra napnál világosabb: az illető a saját, önmaga előtt is tagadott vétkét tudja másoknak a legnehezebben megbocsátani. Olyan ez, mintha a tartozásunkat öntudatlanul átcsúsztatnánk egy ellenszenves "alak" folyószámlájára, s még meggyőződéssel szidnánk is, amiért nem fizet! Kínos, feldolgozatlan, szorongást keltő problémáinkat ösztönösen kivetítjük arra alkalmas személyekre és dolgokra.

Aki szőnyeg alá sepri keservesen kavargó lelki zűrzavarát - talán mert egyelőre nem képes szembenézni vele -, az másokban lesz hajlamos "tisztátalanságokat" észrevételezni és helyteleníteni. Aki nem győzi a nyelvét "erkölcstelenségeken" köszörülni, az nagyjából ugyanazzal a témával van megakadva önmagában, noha ezt ha kettévágnák sem ismerné be. Bármely téren a mániákus kritizálók a leggyanúsabbak.

Nem mintha semmi igazság nem volna bírálatukban. A száлка megvan, ám "jószándékú" /Mt 7,4!/ eltávolítására nem az hivatott, akinek látását kissé bizony zavarhatja a szemében nyujtózkodó gerenda, melyet bárki más hamarabb meglát, mint maga a száлкаleső. Minél lángolóbban üldöznek "boszorkányokat" - akár Bibliát is lobogtatva -, annál bizonyosabb, hogy a saját belviláguk "démonait" sugározzák rá másokra. Bizony: piszkos ablakon, szemüvegen át sokkal piszkosabb a világ a valóságosnál. Hogy mi árulkodik a titkos eredetről? Az aránytalan indulat, a fölényes, támadó él, a hæv, a "gőztöbblet".

Könnyű erről beszélni, még könnyebb mások gyöngéin szórakozni, s ezáltal különbnek érezni magunkat. Más a nehéz: ÖNMAGUNKAT KAPNI RAJTA SZÁLKA VADÁSZATON, mert attól aztán szenvedünk! Hogy mire jó ez mégis? Arra, hogy egészségesen kiábrándulhassunk magunkból,

pontosabban: képzelt jóságunk egy darabjából, hiszen ezáltal lehetünk szerényebbek, emberibbek, megbocsátók. Milyen fájó rádöbbenni: azért látom őt olyan sötétnek, mert ugyanazt a bűnt én nem merem elkövetni, vagy mert nekem ismételten és kegyetlenül meg kellett küzdenem a kísértéssel - amit ő megtakarított magának: szenvedjen hát! /Sok embertelen szigor háttére ez./

Egy püspök bölcs humorral mondta a gyülekezetébe ellátogatónak: "Semmi kifogásunk az ellen, ha sorainkban fölfedezitek saját hibáitokat." A legkülönbözőbb nagyságrendű egyházi és világi csoportok, blokkok rendkívül veszélyesen vetíthetik ki saját árnyoldalukat másokra, amire ugyanazt kaphatják válaszul. Sajnos, van kollektív bűnbakszükséglet is. Ha tehát, mondjuk, egynél több felekezetet vagy kegyességi csoportot úgy viselkedik, mintha az igazságnak szinte egyedüli letéteményese volna /a többiek ellenében/, indokolt elgondolkozniuk: Mik vagyunk? Vetélkedő farizeusklubok?

"Kitagadott", nem kívánatos indulataink, készségeink másokra "delegálását", átvetítését három csoport különösképp vonzza:

1. A mindenkori "másfélék", főként ha többszörösen idegenszerűen hatnak ránk, pl. faj, vallás, nemzet s netalán szokás- és értékrend tekintetében is. Ennyi másság már betegesen fölpumpálhatja azt a számot, amellyel az ő valóságos hibáikat beszorozzuk /akaratlanul is/. Erre aztán önműködően jöhet a viszontkivetítés. S ha összezsapnak, mindkettő Szent Györgynek képzeletét magát, és gonosz sárkánynak a másikat.

2. A közerkölcsi szint alattiak, kétes egzisztenciák, deviánsok stb. Rajtuk jó lelkiismerettel lehet minél nagyobbat ütni, tetszés szerint szidalmazhatók, bűnbaknak is eszményiek, hozzájuk képest "mi" grál lovagok vagyunk, hát nem nagyszerű? /Hogy kollektív bűnbakvesztéskor mi várható, az megérne egy tanulmányt./

3. Akik "fölfelé lógnak ki a sorból". A kiválóságot mintha büntetni kellene, mert idegesít, hiszen magasabb szintet képvisel, úgyszólván pusztá léte már vádirat: "Te miért nem vagy külön?" A próféta a tyúkszemünkön jár, a pótléka példás tapintattal kedvünk szerint, szépen beszél. Azért fizetjük. - Magas beosztásúakat, megbecsült hivatásúakat "lebírálni" értéktöbblet-érzést kölcsönöz a lerángatónak.

Mint látjuk, a gerendának és a szálkának jócskán van köze egymáshoz, bár "termetük" igencsak különböző. Van azonban egy harmadik fa is, mely isteni nagyságrendű: Krisztus keresztje. Mintha csak a mi "gerendáinkból" écsolták volna. De ahol él a bűnbocsánat öröme, mi szerep jutna ott a "szálkának"?

dr. Bodrog Miklós

Ottmár Nuni címére levél érkezett Erdélyből. Gilyán Sándor kecseti lelkipásztor soraiból idézünk:

"Hozzánk küldött kedves levelüket, valamint a Botondka születésnapjára küldött ajándékot megkaptuk. Mi Isten szeretetének a hozzánk való kinyilatkoztatását láttuk benne. Tudjuk azt, hogy az a szegénység, amelyben élünk, csak arra való, hogy megérezzük Isten jelenlétét és gondoskodását a mi életünkben. A gazdasági helyzet az országban egyre romlik. Nekünk lelkipásztoroknak a Püspökség a legkisebb fizetést fogadta el. Még így is sokaknak az a gond, hogy azt sem tudják felvenni. Jelenlegi fizetésünk 30 000 lej, vagyis 30-35 dollár egy hónapban. A faluban van olyan munkanélküli is, aki 40 000 lej fizetést kap, de nagyon sok az öreg nyugdíjas, aki 2-3 ezer lej nyugdíjat kap, vagy talán még annyit se.

Hogy értékben ez a fizetés mennyit jelent, azt talán le se lehet írni. Botondkának vettünk egy cipőt: 2 000 lej; egy kicsi ruha 4-5000 lej; egy hónapban a tej ára: 3000 lej. Ha talán magunknak akarunk venni, akkor egy pár cipő ára 8-28 000 között váltakozna és így tovább. Ezen kívül még élni kell, és nem beszélve talán arról, hogy mennyibe kerül az utazás, ha a szülőket meglátogatjuk. Mindezzel egyáltalán nem sajnáltatni akarom magunkat, és még panaszkodni sem, csupán az itteni életünkről akartam tájékoztatni Önöket, és azt, hogy elhiggyék, ajándékukkal kibeszélhetetlen örömet szereztek nekünk.

Gizi néninek is megköszönjük, hogy életünket szívében hordozza. Amikor nálunk járt, sajnáljuk, hogy még ebéddel sem tudtuk megkínálni, de valahogy úgy, ahogy azt Móricz Zsigmond írja, hogy amikor újra haza kerül a szüleéhez, édesanyja nem tud ételt adni, és csak később érti meg, hogy miért.

Venezuelában élő testvéreink közül bárkit szívesen fogadunk. Reméljük, hogy Gizi nénit újra látjuk. Életük és a Nőegylet életére Isten gazdag áldását kérve, a viszontlátás és az egymással való találkozás reményében

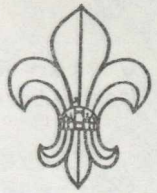
maradunk sok szeretettel

Csilla és Sándor"

A Nőegylet szorgalmasan készül az ŐSZI VÁSÁRra. A lelkeszi hivatalban kinyomtatott meghívók és sorsjegyek várják a továbbítást, hiszen az október 17-én rendezendő ŐSZI VÁSÁR bevételéből tudjuk segíteni szűkölködő testvéreinket.

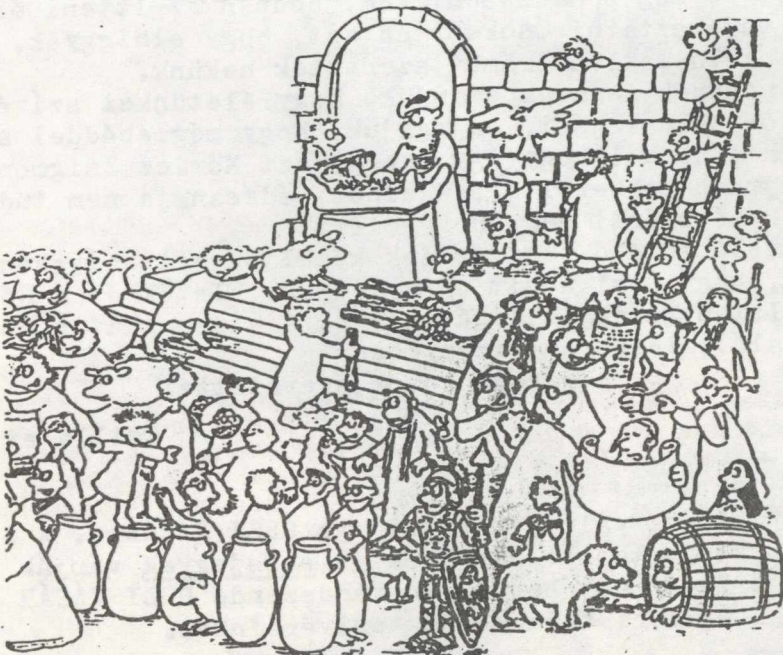

A nyári szünidő a cserkészek számára a nagy táborozásokra is lehetőséget teremt. A magyar cserkészek életében két jelentős esemény is volt augusztusban: az 1933. évi világtábor emlékére Jamboree-t rendeztek ismét Gödöllőn, augusztus 10. és 30. között pedig népes magyar cserkészcsoport látogatott el Venezuelába Kölley Gyurka bá vezetésével.

Az Üzenet címlapján ebből az alkalomból idézzük gróf Teleki Pál főcserkész ma is érvényes gondolatait.

Hol van a 12 éves Jézus?

Ha nem talárod, olvasd el Lukács evangéliuma 2. részének 41-51. verseit.

M E G T I S Z T E L Ő L Á T O G A T Á S

A Magyar Reformátusok Világszövetségének elnöke, dr. BÜTÖSI JÁNOS ny. püspök 1993. szeptember 15. és 21. között meglátogatta gyülekezetünket. Mint faxon küldött levelében írta: az a célja, hogy fölkeresse szétszórtságban élő testvéreinket, s velük együtt keresse Urunk akaratát diaszpóra életünk missziójának megértésében és megélésében.

Tervei szerint találkozik a gyülekezet gondnokával, lelkészével, presbitériumával, a testvérgyülekezetek vezetőivel és a venezuelai magyarság vallási és közéleti képviselőivel.

Szeptember 19-i istentiszteletünkön ő végzi az igehirdetés szolgálatát, majd fogadás keretében találkozik gyülekezetünk tagjaival.

Isten áldását kérjük az elnök úr venezuelai és további munkalátogatására.

A református istentiszteletről

Az istentisztelet az élő Istennel való találkozásnak, az Ő dicsőítésének és magasztalásának különösen fontos közösségi alkalmá. Célja, hogy a hívők együtt imádják Istent, szavát meghallgassák és annak engedelmeskedve, bűneiktől megtisztulva, a Lélek által erőt nyerve induljanak tovább másoknak szolgálni. A református istentisztelet középpontjában Isten Igéje áll. Ő szólít meg minket: a bibliaolvasásban, az igehirdetésben, az áldásban; mi pedig válaszolunk: az imádságban, az énekésben, az adakozással.

Az igehirdetés nem előadás, nem elmélkedés, nem a Lelkész produkciója, amit utána megbírálnunk: jó volt, vagy unalmas és hosszú — hanem az élő Isten szava, amely ha szívet megérint, akkor ott ma is a halálból élet támad, ott a bűnösök bocsánatot nyernek, a megkötözöttek megszabadulnak, a gőgös alázatossá lesz, az összetört megerősödik, mert az élő Ige által Isten Szentlelke munkálkodik. A hittel befogadott igével szül újjá bennünket Isten. Ez az Ige ígéret és parancs: „...szelíden fogadjátok a beoltott igét, mely meg tudja tartani a lelketeket” (Jk 1,21.).

Ezért nincs református istentisztelet (keresztelés, úrvacsora, esküvő, temetés, beteglátogatás és egyéb alkalom) bibliaolvasás és igehirdetés nélkül.

Az igazi istentisztelet azonban nem a templom falai közt, hanem azon kívül folytatódik a hétköznapi tetteiben, szolgálataiban. Hisz az Isten gyermekeinek rendeltetése ez: „Imádni az Istent és egymást szeretni” (Ady: Karácsony). Ehhez ad erőt, erre készít fel, ebben újí meg a templomi istentisztelet.

Természetesen nem csak templomban lehet istentiszteletet tartani. Egy imaház, szerény családj otthon, vagy akár a szabad ég alatt és bárhol, ahol „ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben: ott vagyok közöttük” (Mt 18,20) — mondja Jézus —, templommá lesz a hely, hol zeng az ének:

„Itt van Isten közöttünk, jertek Őt imádni, Hódolattal elé állni.

Itt van a középben, minden csendre térve Őelötte hulljon térdre.

Az, aki hirdeti, s hallja itt az igét: Adj a néki szívét” (165,1).

**IMPRESOS
NO COMERCIALES**

Rev. George Postay.
4 Chemin de la Bride.
CH-1224 Chene Bogeri.
Suiza. Europa.

CONGREGACION HUNGARA
CARACAS 1062-A
Apartado 68.360
VENEZUELA

IS T E N T I S Z T E L E T E K

Caracasban: vasárnap 9-kor magyarul
10.30-kor németül
ugyancsak 10.30-kor spanyolul
Valenciában minden hónap utolsó vasárnapján 4.30-kor

A lelkeszi hivatal új telefonszáma /02/ 263-79-08

Címe: Cong. Húngara, Prol. de la 4a. Av.
con 3a. Transversal de Altamira,
La Castellana CARACAS

Hivatali órák: hétfő-szerda-péntek de. 9-12.

Lelkipásztor: dr. Bodrog Miklós

Kérjük, közöljék megváltozott lakáscímüket és telefonszámukat!

-x-

Deposito legal pp 76-1757

ISSN 0798-33 X